Un Estat que es retira i un que va arribant.

Opinió | 12-11-2014 | 08:26

La jornada del 9 de novembre marca una fita en la història de la Catalunya contemporània. Se?n poden extreure conclusions molt diverses i de gruix. Per exemple, que ens hem tret de sobre de manera definitiva el llast del 6 d?octubre i ja podem exhibir pel món una manera de fer exemplar. Diguem que en termes de mobilitzacions polítiques ciutadanes hem posat el llistó tan alt com quan Barcelona va organitzar els jocs olímpics del 1992. Ha quedat clar que si ens hi posem, i ens ho creiem, som capaços de fer-ho molt bé. Com que ho havíem fet molt malament aquell octubre de 1934 l?etiqueta se?ns havia quedat enganxada i gairebé semblava que la dúiem de sempre i per sempre. Això s?ha acabat; el catalanisme del segle XXI ha és tota una altra cosa.

Una de les altres conclusions de rellevància a què podem arribar després de la jornada de diumenge és que l?estat Espanyol no té cap mena d?interès a conèixer de primera mà el que passa a Catalunya, i això significa que el procés de desconnexió també els afecta a ells. Tot el dia vaig estar esperant que es passegés per Catalunya algun líder polític espanyol, algun dirigent social, algun membre de les cúpules dels partits, els nous i els vells, que decideixen la política espanyola. No els vaig veure. Potser van venir però m?estranya que no en sapiguem cap notícia. En tot cas era una ocasió magnífica per demostrar de manera eloqüent, amb una presència enmig del que estava passant, el seu interès i preocupació pel que és una part del territori espanyol que es mobilitza per tenir el dret de marxar-ne. No tenien ni tan sols curiositat per veure-ho en directe i poder fonamentar les seves anàlisis sobre una base de coneixement més sòlida que la lectura dels diaris i el seu TL de twitter? No creien que formava part de la seva responsabilitat com a dirigents públics i persones que expressen opinió (i prenen decisions) sobre Catalunya, de venir a veure el que era de manera indiscutible una jornada excepcional? Tan poc els importa el que fem a Catalunya? Si és així ja ens estan dient, de manera molt explícita, que ells també han desconnectat de nosaltres.

No els ho retrec; de fet, els agraeixo la franquesa. Jo no els vaig trobar a faltar. Però si jo fos dels que penses que una Espanya federal encara és possible, o dels que pensés que hi ha un tercer espai entre l?actual situació i la independència, o encara més, si fos dels que afirmés amb rotunditat que Catalunya pertany a Espanya? avui estaria molt i molt preocupat i desconcertat. I m?hauria quedat sense arguments per desmentir les 2.000.000 de persones que van anar a votar a favor de la independència. Mentre aquí ja ens n?estàvem anant, els seus s?ho miraven per la tele a 600 km de distància.

Autor: Carles Puigdemont